

Nr 37

Av herrar Sjöholm och Rubin, om boxnings straffbarhet.

(Lika lydande med motion nr 24 i Första kammaren)

Det borde i ett kulturland som vårt kunna råda betydande enighet om att slagsmål är en motbjudande företeelse. Aversionen borde icke minskas av att våldsutövningen är arrangerad, att den är för upphovsmännen lukrativ och att den försiggår inför publik som jublar över blodsutgjutelsen och senterar råheterna. Fördömandet av proffsboxningen borde sålunda kunna samla en enig opinion.

En bit på väg i motståndet mot och avståndstagandet från våldsexcesser av varjehanda slag har vi dess bättre hunnit. Det torde vara ogörligt att här i landet få till stånd varje form av tjurfäktning eller tuppslagsmål som offentligt nöje. Ingen vill väl gärna tillstå sin lust att få se djur plågas och lemlästas.

Svår misshandel av människor har emellertid alltjämt dess värre sin publik. Det kan härvidlag sägas att mänskliga individer är i stånd till att giva sitt tillstånd till att låta sig förnedras till objekt för våldsutövning under det att djuren i motsvarande situationer icke med stor mening kunnat rådfrågas. Skillnaden är sannolikt makabert nog ofta inte så stor. Proffsboxningen lever delvis på att mönstra upp s. k. slagpåsar som mot en lämplig ersättning låter sig misshandlas till boxningsvännernas förnöjande. Dessa ringvraks viljeyttringar torde inte äga stort självständigt värde eller vara att uppfatta som frukten av en personlig övertygelse. Det som här sker är mänskligt förnedrande. Det skulle hedra Sverige som ett kultur- och idrottsland om den blodigt brutala proffsboxningen förbjödes. Proffsboxningen är liksom amatörboxningen ur medicinsk synpunkt utdömd av expertisen. Proffsboxningen representerar ett senare stadium av den fysiska och psykiska förstöring som boxning innebär. Det är inte bara så att samhället inte bör sanktionera den. Det borde vara samhällets skyldighet att förhindra den.

Brottsbalken kriminaliserar misshandel av olika svårighetsgrad. Sakligt är boxning en form av misshandel, ofta svår sådan. Brottsbalken synes inte göra något undantag för misshandel utövad under benämningen boxning. Samtycket till misshandeln förtar inte — enligt framstående straffrätts experter — straffbarheten. Professor Agge har uttryckt denna uppfattning sålunda: "En person kan icke ha rätt att ge sitt samtycke till en gärning som innebär grövre intrång i hans egen kroppsliga

integritet. Man kan sålunda icke lagligen samtycka till att bli dödad eller lemlästad." Boxares samtycke till att bli slagen medvetlös via en knock-out är därför icke lagligen relevant. Boxningen — här närmast proffsboxningen — bör därför rättsligt betraktas som misshandel och föranleda påföljd enligt brottsbalkens stadganden. Det synes nödvändigt att detta direkt utsäges i anslutning till misshandelsparagraferna i brottsbalken.

Samhällets oavvisliga skyldighet att söka stävja den allvarliga ökningen av antalet våldsbrott står icke i god överensstämmelse med en samhällelig tillståndsgivning till offentliga uppvisningar i våldsutövning. Rättssamhället måste bekämpa våldet och våldsmentaliteten i vilken form den än må uppträda.

Med åberopande av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära utredning och förslag till sådant tillägg till brottsbalkens 3 kap. 5 § att därav klart framgår att misshandel under benämningen boxning är hänförlig till paragrafens stadgande.

Stockholm den 11 januari 1967

Sten Sjöholm (fp)

Bertil Rubin (mbs)
